

Brusel 30. května 2018
(OR. en)

9555/18

**Interinstitucionální spis:
2018/0198 (COD)**

**FSTR 25
REGIO 33
FC 26
CADREFIN 53
IA 153
CODEC 905**

NÁVRH

Odesílatel:	Jordi AYET PUIGARNAU, ředitel, za generálního tajemníka Evropské komise
Datum přijetí:	30. května 2018
Příjemce:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generální tajemník Rady Evropské unie
Č. dok. Komise:	COM(2018) 373 final
Předmět:	Návrh NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY o mechanismu řešení právních a správních překážek v přeshraničním kontextu

Delegace naleznou v příloze dokument COM(2018) 373 final.

Příloha: COM(2018) 373 final

Ve Štrasburku dne 29.5.2018
COM(2018) 373 final

2018/0198 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o mechanismu řešení právních a správních překážek v přeshraničním kontextu

{SEC(2018) 268 final} - {SWD(2018) 282 final} - {SWD(2018) 283 final}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Jedním z hlavních cílů Unie je prosazování jejího celkového harmonického vývoje. Unie proto rozvíjí a vykonává své činnosti, které vedou k posílení její hospodářské, společenské a územní soudržnosti. Unie se zejména zaměřuje na snižování rozdílů mezi úrovní rozvoje různých regionů a zaostalosti nejvíce znevýhodněných regionů (článek 174 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), mezi nimiž by „měla být zvláštní pozornost věnována (...) přeshraničním (...) regionům“. Unie a její bezprostřední sousedé v Evropském sdružení volného obchodu (dále jen „ESVO“) mají v současnosti celkem 40 vnitřních pozemních hranic.

Od roku 1990 jsou z fondů Interreg¹ podporovány programy přeshraniční spolupráce v příhraničních regionech EU, včetně regionů při hranicích se zeměmi ESVO. Z těchto fondů již byly financovány tisíce projektů a iniciativ, které pomohly zlepšit evropskou integraci. Mezi hlavní úspěchy programů Interreg se řadí posílená důvěra, lepší propojení, kvalitnější životní prostředí, lepší zdraví a hospodářský růst. Právní rámec pro období 2014–2020 umožnil Evropskému fondu regionálního rozvoje (EFRR) v rámci programů Interreg podporovat projekty, které „zlepšují institucionální kapacitu orgánů veřejné správy a zúčastněných stran a účinnou veřejnou správu propagováním právní a správní spolupráce a spolupráce mezi občany a institucemi“². Od svého založení Interreg rovněž podporoval dotvoření vnitřního trhu³. V posledních desetiletích pomohl proces evropské integrace přetvořit regiony při vnitřních hranicích z převážně okrajových oblastí na oblasti růstu a příležitostí. Dokončení jednotného trhu v roce 1992 podpořilo produktivitu EU a snížilo náklady zrušením celních formalit, harmonizací či vzájemným uznáním technických pravidel a snížením cen v důsledku hospodářské soutěže; obchod uvnitř EU vzrostl za 10 let o 15 %. byl podnícen další růst a bylo vytvořeno zhruba 2,5 milionu dalších pracovních míst.

Nicméně v rámci „přeshraničního přezkumu“⁴, trvajícím déle než dva roky, Komise shromáždila důkazy, které dokládají, že si příhraniční regiony po hospodářské stránce obecně vedou hůře než jiné regiony v rámci jednoho členského státu. V příhraničních regionech jsou obecně hůře⁵ dostupné veřejné služby, jako jsou nemocnice či vysoké školy. Orientace v odlišných administrativních a právních systémech je často stále složitá a nákladná. Občané,

¹ Interreg, známý také jako Evropská územní spolupráce (EÚS), je jedním ze dvou cílů politiky soudržnosti a poskytuje rámec pro uskutečňování společných opatření a politických výměn mezi vnitrostátními, regionálními a místními aktéry z různých členských států. Hlavním cílem EÚS je prosazovat harmonický hospodářský, společenský a územní rozvoj Unie jako celku. Interreg je založen na třech oblastech spolupráce: přeshraniční (Interreg A), nadnárodní (Interreg B) a meziregionální (Interreg C). Pět programových období Interreg následovalo po sobě: Interreg I (1990–1993), Interreg II (1994–1999), Interreg III (2000–2006), Interreg IV (2007–2013) a Interreg V (2014–2020).

² Ustanovení čl. 7 odst. 1 písm. a) bod iv) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1299/2013 ze dne 17. prosince 2013 o zvláštních ustanoveních týkajících se podpory z Evropského fondu pro regionální rozvoj pro cíl Evropská územní spolupráce (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 259).

³ Body 3 a 13 oznámení C(90) 1562/3 členským státům, kterým se stanoví obecné zásady pro operační programy, jež mají členské státy zavést v rámci iniciativy Společenství týkající se příhraničních oblastí (Interreg) (Úř. věst. C 215, 30.8.1990, s. 4).

⁴ Viz: http://ec.europa.eu/regional_policy/en/policy/cooperation/european-territorial/cross-border/review/.

⁵ „Territories with specific geographical features“ (Území se zvláštními zeměpisnými charakteristikami), Evropská komise, GR REGIO (2009), pracovní dokument č. 02/2009; http://ec.europa.eu/regional_policy/en/information/publications/working-papers/2009/territories-with-specific-geographical-features.

podniky, orgány veřejné správy i nevládní organizace sdělili Komisi své mnohdy negativní zkušenosti s interakcí přes vnitřní hranice států. V důsledku toho Komise přijala své sdělení „Podpora růstu a soudržnosti v příhraničních regionech EU“⁶ (sdělení o příhraničních regionech). Toto sdělení poukazuje na způsoby, jak mohou EU a její členské státy přeshraniční procesy zjednodušit, zkrátit i zlevnit a zároveň podpořit sdružování služeb podél vnitřních hranic. Zaměřuje se na to, co je třeba zlepšit, aby mohli obyvatelé a podniky v příhraničních regionech plně využívat příležitostí, které se na obou stranách hranice nabízejí. Sdělení navrhuje akční plán zahrnující 10 opatření, z nichž jedno se konkrétně týká právních a správních přeshraničních překážek⁷.

Je proto přiměřené usuzovat, že není snadné řešit právní překážky (zejména ty, které se týkají zdravotnických služeb, pracovněprávních předpisů, daní, rozvoje podnikání) a překážky spojené s rozdíly v administrativních kulturách a vnitrostátních právních rámcích na úrovni samotných programů (neboť vyžadují rozhodnutí přesahující struktury programového a projektového řízení). Existuje již celá řada účinných mechanismů přeshraniční spolupráce, a to na mezivládní, regionální a místní úrovni⁸.

Jedno konkrétní opatření uvedené v devátém bodě sdělení o příhraničních regionech se týká iniciativy započaté během lucemburského předsednictví v roce 2015. Řada členských států zvažuje přínos nového nástroje pro zjednodušení přeshraničních projektů, který by na bázi dobrovolnosti a po schválení příslušnými pověřenými orgány umožnil uplatnit na území jednoho členského státu předpisy sousedního členského státu. Vztahovalo by se to na konkrétní projekt nebo činnost, které jsou časově omezeny, nachází se v příhraničním regionu a jsou zahájeny místními anebo regionálními orgány⁹. Komise tuto práci podrobně sleduje, souhlasí s touto koncepcí, a proto navrhuje dobrovolný mechanismus pro řešení právních překážek v příhraničních regionech.

Podrobnosti tohoto návrhu viz oddíl 5 níže.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

Interreg jako hlavní nástroj financování v rámci politiky soudržnosti podporuje programy přeshraniční spolupráce v příhraničních regionech EU, včetně regionů hraničících se zeměmi ESVO. Jak se však uvádí ve sdělení o příhraničních regionech, příhraniční regiony si po hospodářské stránce vedou hůře než ostatní regiony v rámci jednoho členského státu. Jsou proto zapotřebí opatření, která přesahují rámec evropského financování, ale která dále přispívají k financování EU v příhraničních regionech, neboť tyto přetrvávající potíže nelze řešit za pomoci financování a investic, jako je Interreg.

Mechanismus pro řešení právních překážek v příhraničních regionech je proto nezbytným doplňkem finanční podpory v rámci programu Interreg, ale i institucionální podpory, jako

⁶ Sdělení Komise Radě a Evropskému parlamentu „Podpora růstu a soudržnosti v příhraničních regionech EU“ – COM(2017) 534 final, 20.9.2017.

⁷ V kontextu tohoto sdělení představuje přeshraniční překážku nejen omezení volného pohybu, jak je vykládáno v judikatuře Evropského soudního dvora, ale i zákon, předpis či správní praxe, které při interakci přes hranici narušují vlastní potenciál příhraničního regionu.

⁸ Podrobnosti viz SWD(2017) 307 final, bod 3.1, s. 24, 25, 32, 36 a 48.

⁹ Vstupní dokument pro neformální ministerskou schůzku o územní soudržnosti během lucemburského předsednictví viz: http://www.aménagement-territoire.public.lu/fr/eu-presidency/Informal-Ministerial-Meetings-on-Territorial-Cohesion-and-Urban-Policy-26-27-November-2015-Luxembourg-City_.html#; viz také SWD(2017) 307 final, bod 3.9, s. 49–50.

jsou evropská seskupení pro územní spolupráci¹⁰, protože tato seskupení nemají legislativní pravomoci tyto právní překážky překonat¹¹.

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Jak se uvádí výše, politika soudržnosti a jednotný trh se navzájem podporují. Mechanismus, který má být zaveden v rámci tohoto nařízení, by přispěl k cílům sdělení o příhraničních regionech a podpořil by potenciál příhraničních regionů, který je částečně nevyužit z důvodu odlišných právních systémů. Nedávná studie zadaná Komisí¹² ohledně hospodářského dopadu příhraničních překážek na HDP a úroveň zaměstnanosti ve vnitrozemských příhraničních regionech odhaduje, že pokud by bylo odstraněno pouhých 20 % stávajících překážek, příhraniční regiony by své HDP zvýšily o 2 %. Mechanismus pro řešení právních překážek v příhraničních regionech je proto nezbytným doplňkem fungování vnitřního trhu, což je hlavní cíl Unie (článek 3 Smlouvy o EU a čl. 3 odst. 1 písm. b) SFEU)¹³.

Ustanovení v tomto návrhu ohledně právní ochrany osob s bydlištěm v přeshraničním regionu, které se cítí být poškozeny jednáním nebo opomenutím plynoucím z uplatňování mechanismu ze strany orgánů, se týkají především správního/veřejného práva a nezasahují do stávajících právních předpisů EU o řešení kolize právních norem¹⁴, jelikož se právní předpisy EU týkají pouze občanského práva. Tímto nařízením nejsou tyto právní předpisy dotčeny (tyto právní předpisy EU se mohou uplatnit na spory ohledně smluvních a nesmluvních záležitostí).

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

- **Právní základ**

Ustanovení čl. 175 třetího pododstavce SFEU stanoví, že mimo fondy, jichž se týká první pododstavec uvedeného článku, lze rozhodnout o specifických činnostech za účelem dosažení cílů sociální a hospodářské soudržnosti stanovených v SFEU. Harmonický rozvoj celého území Společenství a větší hospodářská, sociální a územní soudržnost znamenají intenzivnější územní spolupráci. K tomuto účelu je vhodné přijmout opatření ke zlepšení podmínek, za nichž se územní spolupráce uskutečňuje.

¹⁰ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1082/2006 ze dne 5. července 2006 o evropském seskupení pro územní spolupráci (ESÚS) (Úř. věst. L 210, 31.7.2006, s. 19).

¹¹ Viz čl. 7 odst. 4 první pododstavec nařízení (ES) č. 1082/2006.

¹² Studie univerzity Politecnico di Milano (2017): „Quantification of the effects of legal and administrative border obstacles in land border regions“ (Kvantifikace dopadů právních a správních přeshraničních překážek v regionech při pozemních hranicích); viz COM(2017) 534 final, s. 6; podrobnosti viz doprovázející SWD(2017) 307 final, bod 2.2, s. 20–22.

¹³ Také viz deváté východisko preambule Smlouvy o EU (doplněno zvýraznění **tučným** písmem): ODHODLÁNÍ podporovat hospodářský a sociální rozvoj svých národů s ohledem na zásadu udržitelného rozvoje a v rámci **dotvoření vnitřního trhu a posilování soudržnosti** a ochrany životního prostředí a provádět politiku, která bude zajišťovat, že rozvoj hospodářské integrace bude provázen rozvojem ostatních oblastí, ...“.

¹⁴ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1) (**přepracované znění nařízení Brusel I**), nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. L 338, 23.12.2003, s. 1) (**Brusel II**), nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (**Řím I**) (Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (**Řím II**) (Úř. věst. L 199, 31.7.2007, s. 40).

- **Subsidiarita**

Podmínky pro územní spolupráci by se měly vytvořit v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v čl. 5 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii (SEU). Za účelem řešení právních přeshraničních překážek provádějí členské státy individuální, bilaterální i multilaterální iniciativy. Tyto mechanismy však neexistují ve všech členských státech ani pro všechny hranice daného členského státu. Financování (zejména Interreg) a právní nástroje (zejména ESÚS) poskytované na úrovni EU dosud nepostačovaly k tomu, aby vyřešily právní přeshraniční překážky v celé EU. Cílů navrhovaného opatření nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, a to ani na ústřední, ani na regionální a místní úrovni, ale spíše jich, z důvodu rozsahu či účinků navrhovaného opatření, může být lépe dosaženo na úrovni Unie. Je proto zapotřebí další opatření ze strany zákonodárců Unie.

Proporcionalita

V souladu se zásadou proporcionality, která se uvádí v čl. 5 odst. 4 SEU, nepřekročí obsah ani forma činnosti EU rámec toho, co je nezbytné pro dosažení cílů Smluv. Využití konkrétního mechanismu stanoveného v tomto nařízení je dobrovolné. Členský stát může rozhodnout, že na konkrétní hranici s jedním či více sousedními členskými státy bude pokračovat v řešení právních překážek v konkrétním přeshraničním regionu v rámci účinného mechanismu, který zavedl na vnitrostátní úrovni nebo který byl formálně či neformálně zaveden spolu s jedním či více sousedními členskými státy. V takovém případě se lze rozhodnout, že mechanismus zavedený na základě tohoto nařízení nebude použit. Členský stát se může rovněž rozhodnout s ohledem na konkrétní hranici s jedním či více sousedními členskými státy, že se připojí ke stávajícímu účinnému mechanismu, který formálně či neformálně zavedl jeden či více sousedních členských států. Umožňuje-li tento mechanismus se k němu připojit, je opět možné se rozhodnout, že mechanismus zavedený na základě tohoto nařízení nebude použit. Toto nařízení proto nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení jeho cílů s ohledem na přeshraniční regiony, pro které nemají členské státy zavedeny žádné účinné mechanismy řešení právních překážek.

- **Volba nástroje**

Jak se uvádí v oddílu 1 výše, členské státy přijaly individuální, bilaterální a multilaterální iniciativy k vyřešení právních přeshraničních překážek.

Nařízení stanoví povinnosti členských států zavést pro hranici se sousedním členským státem mechanismus pro řešení právních překážek ve společném přeshraničním regionu, přičemž je jim umožněno zavádět i jiné účinné mechanismy.

Doporučení by nebylo tím nejúčinnějším nástrojem, neboť doporučení nemají závaznou platnost (viz čl. 288 pátý pododstavec SFEU).

Nejúčinnějším nástrojem by nebyla ani směrnice, neboť směrnice je závazná, pokud jde o výsledek, kterého má být dosaženo každým členským státem, jemuž je určena, ale ponechává vnitrostátním orgánům volbu formy a způsobů (viz čl. 288 třetí pododstavec SFEU). Jak se uvádí v oddíle 3.2 sdělení o přihraničních regionech, provedení směrnice EU ve dvou sousedních členských státech může vést k vytvoření dvou různých systémů, které se poté budou střetávat podél vnitřních hranic. Tím může dojít ke vzniku složitosti a někdy i právní nejistoty a zvýšení nákladů¹⁵. Za tímto účelem zavádí návrh mechanismus, jímž se

¹⁵ Např. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek uvádí 19 případů, ve kterých platí minimální pravidla, například pro stanovení

stanoví metoda na úrovni EU, neboť jen velmi málo členských států zavedlo jiný způsob. Směrnice by tedy mohla vést k vytvoření nových rozdílů v příhraničních regionech.

3. VÝSLEDKY ZPĚTNÝCH HODNOCENÍ, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADU, ZÁKLADNÍ PRÁVA

- **Zpětná hodnocení / kontroly účelnosti platných právních předpisů**

nepoužije se: nové právní předpisy

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Koncept přeshraniční politiky původně vyplývá z práce provedené lucemburským předsednictvím Rady v roce 2015, jež vedla ke zřízení neformální pracovní skupiny členských států, která se od té doby pravidelně schází. Tato neformální pracovní skupina zkoumá možnosti, jak usnadnit řešení přetrvávajících přeshraničních překážek, zejména při provádění přeshraničních projektů. Tato skupina formulovala pojem uplatňování pravidel (zákonů, nařízení, norem) jednoho členského státu přes hranice sousedních členských států. Setkání skupiny se obvykle účastní 10 až 15 členských států. Aktivní jsou rovněž seskupení členských států, zejména unie Beneluxu a Severská rada ministrů.

O tento nástroj poměrně dlouhou dobu žádají ostatní zúčastněné strany, zejména příhraniční regiony a instituce. Bylo to patrné zejména během přeshraničního přezkumu, který provádělo GR REGIO v letech 2015 až 2017. Během tohoto přezkumu proběhla veřejná konzultace ve všech úředních jazycích EU a bylo obdrženo více než 620 odpovědí. V souvislosti s otázkou spojenou s potenciálním řešením přeshraničních záležitostí několik respondentů výslovně požádalo Komisi, aby usilovala o prosazování větší flexibility při provádění vnitrostátních/regionálních právních předpisů v příhraničních regionech. Několikrát byla navržena myšlenka „uvolnění“ přeshraničního regionu z vnitrostátních právních předpisů nebo jejich přizpůsobení přeshraničním podmínkám.

Návrhy stanovisek Výboru regionů a Evropského parlamentu v reakci na sdělení „Posilování růstu a soudržnosti v přeshraničních regionech EU“ závěrem výslovně uvítaly návrh na rozvoj tohoto nástroje. Obě stanoviska budou přijata v létě 2018.

- **Posouzení dopadů**

Dopad a evropská přidaná hodnota programů Interreg jsou plně uznávány. V mnoha případech jsou příčinou přeshraničních překážek (zejména v oblasti zdravotnických služeb, pracovněprávních předpisů, místní veřejné dopravy a rozvoje podnikání) rozdíly mezi správními postupy a vnitrostátními právními rámci. Samotné programy je mohou těžko řešit a vyžadují rozhodnutí mimo programové struktury.

S cílem řešit tento problém zkoumalo lucemburské předsednictví a několik členských států v roce 2015 používání pravidel jednoho členského státu v sousedním členském státu. Komise navrhuje tato řešení usnadnit běžně dostupným právním nástrojem.

konkrétních lhůt. Tím vzniká 19 potenciálních okolností, za kterých může být přeshraniční zadávání zakázek obzvláště obtížné, protože některé členské státy uplatní delší lhůty než jiné.

Existují dvě možnosti: evropský přeshraniční závazek („závazek“) (který sám o sobě umožňuje odchýlení od běžných pravidel) nebo evropské přeshraniční prohlášení („prohlášení“) (podepisující strany se zavazují vytvořit formálně legislativu pro změnu běžných pravidel). Tento mechanismus:

- zůstane dobrovolný: členské státy mají možnost si zvolit mechanismus nebo používat jiné účinné mechanismy pro řešení právních přeshraničních překážek,
- zaměří se na pozemní hranice uvnitř EU a zároveň umožní členským státům, aby uplatňovaly mechanismus také na námořní a vnější hranice,
- bude se vztahovat na společné projekty pro libovolné části infrastruktury s dopadem na přeshraniční region nebo na službu obecného hospodářského zájmu poskytovanou v přeshraničním regionu.

Pokud by bylo odstraněno 20 % stávajících právních a správních překážek podél vnitřních hranic, příhraniční regiony by zvýšily své DPH o 2 %. Komise k tomu přispěje poskytnutím bezplatného právního rámce pro snížení nákladů a zkrácení doby záběhu určitých přeshraničních projektů.

Tento rámec by pomohl řešit některé nákladné složitosti při provádění přeshraničních projektů. Spíše než aby byl univerzálním modelem pro všechny, poskytuje členským státům možnost vytvářet řešení, která co nejlépe odpovídají regionálnímu kontextu.

- **Zjednodušení**

nepoužije se: nové právní předpisy

- **Základní práva**

Podle článku 6 Smlouvy o Evropské unii uznává Unie práva, svobody a zásady obsažené v Listině základních práv Evropské unie, jež má stejnou právní sílu jako Smlouvy. Základní práva, která jsou zaručena Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a která vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, tvoří obecné zásady práva EU.

Tento návrh se týká právního mechanismu pro řešení právních příhraničních překážek a je tedy určen zejména orgánům v členských státech. Lidé by měly mít ze sjednaných řešení prospěch. Vyřešení právních přeshraničních překážek v rámci tohoto návrhu by mělo pomoci lidem, kteří žijí v příhraničních regionech, využívat jejich základní práva. Týká se to zejména práva na ochranu osobních údajů (článek 8), práva na vzdělání včetně přístupu k odbornému a trvalému vzdělávání (článek 14), svobodné volby povolání a práva pracovat (článek 15), zejména svobodně hledat zaměstnání, pracovat, usadit se nebo poskytovat služby v kterémkoli členském státě; svobody podnikání (článek 16); přístupu k sociálnímu zabezpečení a sociální pomoci (článek 34); přístupu ke zdravotní péči (článek 35); a přístupu ke službám obecného hospodářského zájmu (článek 36).

Návrh proto zahrnuje také problematiku účinné právní ochrany lidí v příhraničních regionech.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Neočekává se, že by měl mít tento návrh bezprostřední rozpočtové důsledky, neboť se jím má zřídit mechanismus, a nikoli finanční nástroj.

Zapojení kontaktních míst pro hranice zřízených v rámci útvarů Komise nemá rovněž žádné bezprostřední rozpočtové důsledky, pokud již byla zřízena a vybavena vyhrazeným personálem.

5. OSTATNÍ PRVKY

• Plány provádění a způsoby monitorování, hodnocení a podávání zpráv

Stejně jako kterékoli nařízení EU je i navrhované nařízení závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Ustanovení čl. 291 odst. 1 SFEU požaduje, aby členské státy přijaly veškerá nezbytná vnitrostátní právní opatření k provedení právně závazných aktů Unie. Jak se uvádí v oddíle 3.2 sdělení o příhraničních regionech, i tehdy, když existují evropské právní předpisy, mají členské státy určitou pružnost a volnost rozhodnutí, pokud jde o způsob, jakým uplatňují tyto právní předpisy ve svých vnitrostátních systémech a v prováděcích pravidlech k nařízení EU. Když se pak v důsledku toho podél vnitřních hranic střetnou dva různé systémy, může dojít ke vzniku komplikací – někdy dokonce i právní nejistoty – a mohou růst náklady. Proto jsou zapotřebí jednotné podmínky pro zavádění právně závazných aktů Unie. Jak to umožňuje čl. 291 odst. 2 SFEU, navrhované nařízení může svěřit prováděcí pravomoci Komisi. Podobně jako způsob kontrolování provádění ostatních právních nástrojů na úrovni EU¹⁶ se i tento návrh omezuje na požadování, aby členské státy sdělovaly Komisi svá vnitrostátní prováděcí pravidla, a tedy umožňovaly Komisi posoudit, zda vnitrostátní pravidla provádějí toto nařízení účinným způsobem.

S cílem posoudit, zda se mechanismus zavedený na základě navrhovaného nařízení osvědčil jako účinný nástroj k řešení právních překážek v příhraničních regionech, by Komise měla provést v souladu s programem zlepšování právní úpravy¹⁷ posouzení stávajících právních předpisů. Proto se navrhuje, aby jako v případě ESÚS Komise předložila Evropskému parlamentu, Radě a Výboru regionů zprávu o posouzení používání navrhovaného nařízení, v níž se použijí ukazatele pro hodnocení jeho účinnosti, efektivity, relevance evropské přidané hodnoty a prostoru pro zjednodušení, a to do pěti let od začátku používání navrhovaného nařízení.

• Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu

Kapitola 1 – Obecná ustanovení (články 1 až 7)

Hlava 1 uvádí předmět a působnost nařízení, definice a vysvětlení, volbu členských států, zda použít mechanismus zavedený na základě tohoto návrhu, vnitrostátní a regionální koordinační místa v členských státech a koordinační místo na úrovni EU.

Předmětem (**článek 1**) je mechanismus uplatňování právních ustanovení sousedního členského státu na společný přeshraniční region v daném členském státě, jestliže by uplatnění jeho vlastních právních ustanovení představovalo právní překážku provádění společného projektu (který může být součástí infrastruktury nebo služby obecného hospodářského zájmu).

Mechanismus sestává z uzavření evropského přeshraničního závazku (dále jen „závazek“), který je přímo použitelný, nebo evropského přeshraničního prohlášení (dále jen „prohlášení“), které vyžaduje další legislativní postup v členském státě.

¹⁶ Viz čl. 16 třetí pododstavec nařízení (ES) č. 1082/2006: „Členský stát předloží Komisi veškeré předpisy přijaté na základě tohoto článku, jakož i jejich změny.“

¹⁷ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Evropské radě a Radě „Zlepšování právní úpravy: lepší výsledky pro silnější Unii“ – COM(2016) 615 final z 14.9.2016.

Působnost navrhovaného nařízení (**článek 2**) zahrnuje regiony se společnými hranicemi na pozemních hranicích. Na základě důkazů shromážděných v rámci přeshraničního přezkumu uvedených ve sdělení o přeshraničních regionech pocítují právní překážky zejména lidé působící na pozemních hranicích, neboť překračují hranice každý den nebo týden za účelem výkonu práce, učení, nakupování nebo využívání zařízení a služeb obecného hospodářského zájmu nebo kombinace předešle uvedeného.

Článek 3 uvádí definice potřebné pro provádění navrhovaného nařízení spolu s některými vysvětleními, zejména s ohledem na členské státy, které mají více územních celků s legislativními pravomocemi, aby se zaručilo, že všechny příslušné úrovně daného členského státu mohou v případě potřeby přijmout změny týkající se právních překážek, jež spadají do jejich působnosti.

Pro dodržování zásady subsidiarity mají členské státy možnost si zvolit mechanismus zavedený podle navrhovaného nařízení nebo pokračovat v používání jiných účinných mechanismů pro řešení právních překážek nebo se v případě určitých hranic připojit k jiným účinným mechanismům (**článek 4**). Většina členských států bude pravděpodobně muset nejprve přijmout právní předpisy, které příslušným orgánům umožní uzavřít závazek, přičemž jeho samotné uzavření by členskému státu umožnilo „přetáhnout přes hranici“ právní ustanovení ze sousedního členského státu, a došlo k odchylce od jeho „řádně“ platných vnitrostátních pravidel. Některé členské státy mohou svým příslušným orgánům umožnit, aby podepsaly prohlášení, které je zavazuje k odchylce od „řádně“ platných vnitrostátních pravidel prostřednictvím formálního legislativního aktu. V případě závazku, který je přímo použitelný, platí i nadále „řádně“ uplatňovaná vnitrostátní pravidla, nicméně závazek vede ke vzniku odchylky. V případě prohlášení budou „řádně“ uplatňovaná vnitrostátní pravidla formálně upravena tak, aby umožňovala výslovnou odchylku.

Členské státy upřednostňující mechanismus zavedený na základě navrhovaného nařízení mají povinnost zřídit vnitrostátní, nebo v případě federálních států, regionální přeshraniční koordinační místa (**článek 5**). A konečně **článek 6** uvádí přehled úkolů koordinačního místa na úrovni EU, oznámených ve sdělení o přeshraničních regionech a již zavedených v generálním ředitelství Komise pro regionální a městskou politiku. Aby se zajistily jednotné podmínky provádění tohoto nařízení, uděluje **článek 7** Komisi prováděcí pravomoci v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011¹⁸ o zřízení databáze a pravidlech její údržby, o ochraně údajů a o modelu, který má být použit v případě, že informace o provádění a o použití mechanismu budou předkládat přeshraniční koordinační místa. Tato databáze musí splňovat ustanovení o ochraně údajů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001¹⁹.

Kapitola 2 - Postup, který se týká uzavírání závazku nebo prohlášení (články 8 až 17)

Postup uzavírání závazku nebo prohlášení sestává z přípravy a předložení iniciačního dokumentu (**články 8 a 9**), který vypracuje „iniciátor“, předběžné analýzy provedené členským státem, po němž se požaduje „přetažení“ právních ustanovení sousedního členského státu přes hranice (**články 10 a 11**), přípravy závazku nebo prohlášení, které mají být

¹⁸ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

¹⁹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

uzavřeny (**články 12 až 15**) a konečně uzavření závazku nebo prohlášení jejich podpisem příslušnými orgány obou členských států (**články 16 a 17**).

V **článku 8** se stanoví, kdo může být „iniciátorem“: a) veřejný nebo soukromý subjekt odpovědný za iniciování nebo za iniciování a provádění společného projektu (např. společnost organizující veřejnou dopravu ve Štrasburku, která plánuje rozšířit trasy za hranice německého města Kehl); nebo b) jeden či více regionálních orgánů, které se nacházejí v daném přeshraničním regionu nebo vykonávajících veřejnou moc v tomto přeshraničním regionu (např. město Štrasburk nebo oblast Strasbourg Eurométropole nebo město Kehl); nebo c) subjekt s právní subjektivitou nebo bez právní subjektivity zřízený pro účely přeshraniční spolupráce, usazený v daném přeshraničním regionu nebo pokrývající alespoň částečně daný přeshraniční region, včetně evropských seskupení pro územní spolupráci podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1082/2006, euroregiony, euregia a podobné subjekty (např. EZÚS eurookres Strasbourg-Ortenau); nebo d) organizace zřízená jménem přeshraničních regionů s cílem prosazovat zájmy přeshraničních území a usnadňovat navazování kontaktů zúčastněných subjektů a sdílení zkušeností, jako je Sdružení evropských příhraničních regionů (SEPR), *Mission Opérationnelle Transfrontalière* nebo Středoevropská služba pro přeshraniční iniciativy; nebo e) několik entit uvedených společně v bodech a) až d).

Iniciátor vypracuje iniciační dokument obsahující prvky uvedené v **článku 9**. Odchylně od „řádne“ uplatňovaných vnitrostátních předpisů se omezí na nezbytné minimum s ohledem na území, na které se vztahuje, a na dobu jejího trvání.

Hlavními aktéry v členských státech, po kterých se požaduje uzavření závazku nebo prohlášení, jsou příslušná vnitrostátní nebo regionální přeshraniční koordinační místa, která budou spolupracovat se všemi příslušnými orgány v členském státě a se svým protějškem nebo protějšky v sousedním členském státě (**články 10 a 11**). Přeshraniční koordinační místo musí do určité lhůty reagovat a rozhodnout, zda se zahájí postup směřující k uzavření závazku nebo prohlášení, zda je právní překážka „skutečná“ a zda již bylo nalezeno řešení jedné či více překážek, které by bylo možné použít. Iniciátor může být požádán, aby daný dokument změnil nebo doplnil (**článek 12**).

Je-li iniciační dokument považován za úplný, musí přeshraniční koordinační místo vypracovat návrh závazku nebo prohlášení a je zapotřebí, znovu v určité lhůtě, dosáhnout dohody ohledně textu s druhým členským státem (**články 13 až 15**) a nakonec závazek či prohlášení uzavřít (**články 16 a 17**). Podepsaný závazek nebo prohlášení musí obsahovat prvky uvedené v čl. 14 odst. 1. Podepsaný závazek nebo prohlášení musí být předány nejen iniciátorovi, ale i přeshraničnímu koordinačnímu místu sousedního členského státu, příslušnému orgánu jeho vlastního členského státu, koordinačnímu místu EU a orgánu nebo subjektu, který zavazující se členský stát pověřil oficiálním zveřejněním (**čl. 17 odst. 2 písm. e**)).

Kapitola 3 - Provádění a monitorování závazků nebo prohlášení (články 18 až 20)

Závazek je v relevantních případech prováděn změnou stávajících správních aktů na základě „řádne“ uplatňovaných právních předpisů nebo přijetím nových správních aktů na základě právních předpisů „přetažených přes hranice“ (**článek 18**). Má-li několik orgánů jednotlivou příslušnost ohledně různých aspektů složité právní překážky, musí být k závazku připojen harmonogram každého z nich. Přijetí a předání doplněných nebo nových správních aktů se musí za dodržení zásady subsidiarity řídit vnitrostátními právními předpisy o správních postupech (čl. 18 odst. 5).

Prohlášení musí být prováděno prostřednictvím jednoho či více předložení návrhů příslušnému zákonodárnému orgánu, aby byla možná změna vnitrostátních právních předpisů s cílem zahrnout potřebné odchylky (**článek 19**).

V obou případech musí po provedení všech naplánovaných kroků přeshraniční koordinační místo informovat svůj protějšek v druhém členském státě a koordinační místo EU (čl. 18 odst. 4 a 5 a čl. 19 odst. 6 a 7).

Členské státy se mohou rozhodnout, že přeshraniční koordinační místo může upozornit příslušný orgán na dodržování lhůt a harmonogramů uvedených v čl. 14 odst. 3 a v čl. 18 odst. 1, a může informovat orgán, který vykonává dohled nad příslušným zavazujícím se orgánem, nebo příslušného člena vlády o promeškaných lhůtách nebo harmonogramech, které jsou v daném závazku nebo prohlášení pevně stanoveny (čl. 6 odst. 2 písm. e)).

Členské státy by měly rozhodnout, které orgány budou provádět monitorování dodržování daného závazku a pozměněných ustanovení, která byla přijata na základě prohlášení (**článek 20**). V souladu se správními akty bude monitorováno dodržování povinností a práv těch, komu jsou určeny. Členské státy by měly mít možnost se rozhodnout, zda bude toto monitorování svěřeno orgánům členského státu, který předal své právní ustanovení, jelikož jsou tyto orgány s těmito pravidly lépe seznámeny, nebo zda bude svěřeno orgánům členského státu, kde jsou tato ustanovení použita, jelikož tyto orgány jsou lépe seznámeny s ostatními částmi právního řádu zavazujících se členských států a s právem, kterým se řídí subjekty, na které se akty vztahují.

Kapitola 4 - Právní ochrana podle závazku a prohlášení (články 21 a 22)

Na základě zkušeností při projednávání nařízení o ESÚS a v reakci na konkrétní obavy některých členských států je vhodné řešit problém právní ochrany osob s bydlištěm v přeshraničním regionu, které se cítí být poškozeny jednáním nebo opomenutím v důsledku právního ustanovení jiného členského státu uplatňovaného orgány na základě závazku nebo prohlášení (**čl. 21 odst. 1**).

Jak v případě závazků, tak prohlášení se právní předpisy sousedního členského státu použijí v zavazujícím se členském státě tak, že se začlení do jeho vlastních právních předpisů, a právní ochrana by tedy měla náležet soudům zavazujících se členských států i v případě, že osoby mají své zákonné bydliště v předávajícím členském státě. Totéž se vztahuje na opravné prostředky vůči členskému státu, jehož správní akt je napaden (**čl. 21 odst. 2**). Například správní akt umožňující provozovat tramvaj na německém území podle francouzských právních předpisů by mělo být možné napadnout jen u německých soudů.

V případě opravných prostředků proti monitorování uplatňování závazku a prohlášení by se měl uplatňovat jiný přístup. Jestliže orgán ze sousedního členského státu (např. Francie) souhlasil s monitorováním uplatňování pozměněných právních předpisů v Německu (prostřednictvím začlenění francouzských ustanovení a odchylky od „řádně“ uplatňovaných německých ustanovení) a může postupovat vůči osobám, které mají bydliště v přeshraniční oblasti, svým vlastním jménem, příslušnými soudy budou soudy členského státu, v němž mají tyto osoby své zákonné bydliště (**čl. 22 odst. 1**). Například jestliže může francouzský orgán přijmout svým vlastním jménem správní akt určený provozovateli tramvaje, jehož zákonné bydliště je ve Francii (s uvedením, že provozovatel tramvaje nedodržuje francouzské právní předpisy ohledně technických požadavků na elektrické signály na německém území), pak jsou příslušnými francouzské soudy. Pokud ale příslušný předávající orgán nemůže jednat svým

jménem, ale pouze jménem příslušného zavazujícího se orgánu, příslušnými soudy budou soudy zavazujícího se členského státu, bez ohledu na zákonné bydliště osoby (**čl. 22 odst. 2**). Například pokud francouzský orgán monitoruje dodržování francouzských právních předpisů, ale správní akt je vydán jménem německého orgánu, budou příslušnými německé soudy.

Kapitola 5 - Prováděcí a závěrečná ustanovení (články 23 až 26)

Aby se zajistily jednotné podmínky provádění tohoto nařízení, zejména pro výměnu informací mezi přeshraničními koordinačními místy a Komisí prostřednictvím databáze zřízené a udržované Komisí, měly by být prováděcí pravomoci uděleny v souladu s právními předpisy týkajícími se projednávání ve výborech. Z praktických a koordinačních důvodů bude tímto výborem „Výbor pro koordinaci evropských strukturálních a investičních fondů“ (**článek 23**).

Závěrečná ustanovení²⁰ stanovují povinnost členských států provádět vnitrostátní ustanovení, která jsou zapotřebí pro účinné uplatňování navrhovaného nařízení (**čl. 24 odst. 1**) a informovat Komisi do jednoho roku po vstupu navrhovaného nařízení v platnost nejen o těchto vnitrostátních prováděcích pravidlech, ale i o zřízení vnitrostátních nebo regionálních přeshraničních koordinačních míst (**čl. 24 odst. 2**).

Vzhledem k tomu, že tato ustanovení stanoví, na které příhraniční regiony daného členského státu se mechanismus vztahuje, bude Komise moci posoudit, zda si v případě hranic, které nejsou uvedeny, členský stát zvolil jiný mechanismus. Členské státy by nicméně měly rovněž výslovně informovat o této volbě v souladu s článkem 4, ale bez stanovené lhůty (**čl. 24 odst. 3**).

Článek 25 stanovuje povinnost Komise předat zprávu o používání navrhovaného nařízení do pěti let po jeho přijetí.

Uplatňování nařízení by mělo být odloženo o jeden rok po jeho vstupu v platnost, aby se členským státům poskytl rok na přijetí jejich vnitrostátních prováděcích ustanovení (**článek 26**).

²⁰ Na základě zkušeností s odpovídajícími ustanoveními nařízení (EU) č. 1082/2006 (články 16 až 18).

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY**o mechanismu řešení právních a správních překážek v přeshraničním kontextu**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 175 třetí pododstavec této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru²¹,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů²²,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Ustanovení čl. 175 třetího pododstavce Smlouvy stanoví, že mimo fondy, jichž se týká první pododstavec uvedeného článku, lze rozhodnout o specifických činnostech za účelem dosažení cílů sociální a hospodářské soudržnosti stanovených ve Smlouvě. Harmonický rozvoj celého území Unie a větší hospodářská, sociální a územní soudržnost vyžadují posílení územní spolupráce. K tomuto účelu je vhodné přijmout opatření nezbytná ke zlepšení podmínek, za nichž se územní spolupráce uskutečňuje.
- (2) Článek 174 Smlouvy uznává výzvy, kterým čelí příhraniční regiony, a stanovuje, že by se Unie měla při rozvíjení a prosazování činností posilujících její hospodářskou, sociální a územní soudržnost zaměřit především na tyto regiony. Vzhledem k nárůstu počtu pozemních a námořních hranic má Unie a její bezprostřední sousedé v Evropském sdružení volného obchodu (dále jen „ESVO“) celkem 40 vnitřních pozemních hranic.
- (3) Ve svém sdělení „Posílení růstu a soudržnosti v příhraničních regionech EU“²³ (dále jen „sdělení o příhraničních regionech“) Komise uvedla, že v posledních desetiletích evropský integrační proces pomohl přetvořit regiony při vnitřních hranicích z převážně okrajových oblastí na oblasti růstu a příležitostí. Dokončení jednotného trhu v roce 1992 podpořilo produktivitu EU a snížilo náklady zrušením celních formalit, harmonizací či vzájemným uznáním technických pravidel a snížením cen v důsledku hospodářské soutěže; obchod uvnitř EU vzrostl za 10 let o 15 %; došlo k dalšímu růstu růst a bylo vytvořeno zhruba 2,5 milionu dalších pracovních míst.
- (4) Sdělení o příhraničních regionech přineslo rovněž důkazy o skutečnosti, že v příhraničních regionech i nadále existují četné právní překážky, zejména ty, které se

²¹ Dosud nezveřejněné v Úředním věstníku.

²² Dosud nezveřejněné v Úředním věstníku.

²³ Sdělení Komise Radě a Evropskému parlamentu „Podpora růstu a soudržnosti v příhraničních regionech EU“, COM(2017) 534 final, 20.9.2017.

týkají zdravotních služeb, pracovněprávních předpisů, daní, rozvoje podnikání, a překážky spojené s rozdíly správních kultur a vnitrostátních právních rámců. Ani financování Evropské územní spolupráce, ani institucionální podpora spolupráce ze strany evropského seskupení pro územní spolupráci (ESÚS) nepostačují samy o sobě k tomu, aby odstranily bariéry, které představují skutečné překážky bránící účinné spolupráci.

- (5) Od roku 1990 jsou z programů v rámci cíle Evropská územní spolupráce, známých spíše jako Interreg²⁴, podporovány programy přeshraniční spolupráce v příhraničních regionech EU, včetně regionů při hranicích se zeměmi ESVO. Bylo z nich financováno tisíce projektů a iniciativ, které pomohly zlepšit evropskou integraci. Mezi hlavní úspěchy programů Interreg se řadí: posílená důvěra, lepší propojení, kvalitnější životní prostředí, lepší zdraví a hospodářský růst. Od interpersonálních projektů až po investice do infrastruktury a podporu iniciativ institucionální spolupráce zajistil Interreg v příhraničních regionech skutečný pokrok a přispěl k jejich transformaci. Interreg podporuje také spolupráci na některých námořních hranicích. Pro námořní pohraniční regiony však právní překážky nepředstavují takový problém, a to z toho důvodu, že fyzicky není možné každý den nebo několikrát týdně překračovat hranici za účelem výkonu práce, vzdělávání a odborné přípravy, nákupu, využívání zařízení a služeb obecného hospodářského zájmu nebo kombinace těchto činností nebo z důvodu rychlých pohotovostních zásahů.
- (6) Finanční podpora Interreg poskytovaná na přeshraniční spolupráci byla doplněna seskupeními ESÚS, která byla zřizována od roku 2006 podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1082/2006²⁵. Nicméně v souladu s čl. 7 odst. 4 prvním pododstavcem nařízení (ES) č. 1082/2006 nemohou ESÚS vykonávat normativní pravomoci s cílem řešit právní překážky v přeshraničním kontextu.
- (7) Ve sdělení o příhraničních regionech uvádí Komise kromě dalších opatření iniciativu, která byla zahájena během lucemburského předsednictví v roce 2015: Rada členských států zvažuje přínos nového nástroje pro zjednodušení přeshraničních projektů, kterým by se umožnilo, aby se na dobrovolném základě a po schválení pověřenými příslušnými orgány pravidla jednoho členského státu použila v sousedním členském státě. To by se týkalo konkrétního projektu či akce, které jsou časově omezené, nacházejí se v příhraničním regionu a jsou iniciovány místními nebo regionálními orgány.
- (8) Přestože v určitých regionech Unie existuje na mezivládní, regionální a místní úrovni řada účinných mechanismů přeshraniční spolupráce, tyto mechanismy nezahrnují všechny příhraniční regiony v Unii. Za účelem doplnění stávajících systémů je tedy zapotřebí zřídit dobrovolný mechanismus pro řešení právních a správních překážek ve všech příhraničních regionech (dále jen „mechanismus“).
- (9) V plném souladu s ústavní a institucionální strukturou členských států by mělo být použití mechanismu dobrovolné s ohledem na příhraniční regiony daného členského státu, kde se sousedním členským státem existuje nebo by mohl být zaveden jiný účinný mechanismus. Měl by sestávat ze dvou opatření: podpisu a uzavření

²⁴ Pět programových období Interreg následovalo po sobě: INTERREG I (1990–1993), INTERREG II (1994–1999), INTERREG III (2000–2006), INTERREG IV (2007–2013) a INTERREG V (2014–2020).

²⁵ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1082/2006 ze dne 5. července 2006 o evropském seskupení pro územní spolupráci (ESÚS) (Úř. věst. L 210, 31.7.2006, s. 19).

evropského přeshraničního závazku (dále jen „závazek“) nebo podpisu evropského přeshraničního prohlášení (dále jen „prohlášení“).

- (10) V případě závazku, by se mělo jednat o závazek, který je přímo použitelný, což znamená, že na základě uzavření závazku mají být určitá právní ustanovení jednoho členského státu použita na území sousedního členského státu. Členské státy by rovněž měly mít možnost přijmout legislativní akt s cílem umožnit uzavření závazku, aby se předešlo odchylce od vnitrostátních právních předpisů formálně přijatých zákonodárným orgánem ze strany jiného než zákonodárného orgánu a v rozporu s právní jasností a transparentností, popřípadě obojím.
- (11) Prohlášení by i nadále vyžadovalo legislativní postup v členském státě. Orgán, který uzavírá prohlášení, by měl učinit formální prohlášení, že do určité lhůty spustí legislativní postup, který je zapotřebí, aby bylo možné změnit řádně používané vnitrostátní právo, a že na základě výslovné odchylky použije právo sousedního členského státu
- (12) Právní překážky pocítují zejména osoby, k jejichž interakci dochází na pozemních hranicích, neboť tyto lidé překračují hranice každý den či týden. S cílem soustředit účinek tohoto nařízení na regiony, které jsou nejbližší hranici a mají nejvyšší úroveň integrace a interakce mezi sousedními členskými státy, by se toto nařízení mělo použít na přeshraniční regiony ve smyslu území, které pokrývají sousední pozemní pohraniční regiony ve dvou nebo více členských státech v regionech na úrovni NUTS 3²⁶. To by členským státům nemělo bránit v uplatňování mechanismu také na námořní a vnější hranice, jiné než jsou hranice se státy ESVO.
- (13) S cílem koordinovat úkoly různých orgánů, které budou v některých členských státech zahrnovat vnitrostátní a regionální zákonodárné orgány, a to v rámci daných členských států a mezi jedním či více sousedními členskými státy, by každý členský stát, který si zvolí mechanismus, měl mít povinnost zřídit vnitrostátní a případně regionální přeshraniční koordinační místa a vymezit jejich úkoly a pravomoci během různých fází mechanismu, které zahrnují iniciování, uzavření, provádění a monitorování závazků a prohlášení.
- (14) Komise by měla zřídit koordinační místo na úrovni EU, jak bylo oznámeno ve sdělení o příhraničních regionech. Toto koordinační místo by mělo spolupracovat s různými vnitrostátními a případně regionálními přeshraničními koordinačními místy. Komise by měla zřídit a udržovat databázi závazků a prohlášení v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001²⁷.
- (15) Toto nařízení by mělo stanovit postup pro uzavření závazku nebo prohlášení a podrobně popsat jednotlivé kroky; přípravu a předložení iniciačního dokumentu, předběžnou analýzu provedenou členským státem, který má použít právní ustanovení sousedního členského státu, vypracování závazku nebo prohlášení, jež mají být uzavřeny, a konečně postup pro uzavření závazku a prohlášení. Měly by být rovněž podrobně uvedeny prvky, jež mají být uvedeny v iniciačním dokumentu, návrhu a finalizovaném závazku nebo prohlášení, jakož i platné lhůty.

²⁶ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1059/2003 ze dne 26. května 2003 o zavedení společné klasifikace územních statistických jednotek (NUTS) (Úř. věst. L 154, 21.6.2003, s. 1).

²⁷ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (16) Konkrétně by toto nařízení mělo definovat, kdo může být iniciátorem společného projektu. Vzhledem k tomu, že by měl mechanismus zlepšit provádění společných přeshraničních projektů, měly by v první skupině být subjekty, které tento společný projekt iniciují nebo které jej iniciují i provádějí. Pojem projekt by měl být chápán v širokém smyslu a měl by zahrnovat konkrétní prvek infrastruktury nebo určitý počet činností s ohledem na dané území nebo oba uvedené případy. Za druhé by iniciátorem měl být místní nebo regionální orgán, který se nachází v daném přeshraničním regionu nebo v něm vykonává veřejnou moc a který by měl být zmocněn k tomu, aby inicioval použití vnitrostátního práva, které představuje překážku, ale jehož změna nebo odchylka od něj není v jeho institucionální pravomoci. Za třetí by měly být iniciátorem subjekty zřízené pro přeshraniční spolupráci, které se nacházejí v daném přeshraničním regionu nebo které v něm alespoň částečně působí, včetně ESÚS, nebo podobné orgány, které strukturovaně organizují přeshraniční rozvoj. Možnost zahájit iniciativu by měly mít rovněž orgány, které se specializují na přeshraniční spolupráci a které mohou být rovněž informovány o účinných řešeních srovnatelného problému, k nimž se dospělo na jiném místě v Unii. S cílem dosáhnout součinnosti mezi subjekty přímo dotčenými překážkou a odbornými subjekty v oblasti přeshraniční spolupráce obecně, mohou mechanismus iniciovat všechny skupiny společně.
- (17) Hlavním aktérem v členském státě, po kterém se požaduje uzavření závazku nebo prohlášení, by měla být příslušná vnitrostátní nebo regionální přeshraniční koordinační místa, která budou spolupracovat se všemi příslušnými orgány ve svém členském státě a se svým protějškem v sousedním členském státě. Mělo by se rovněž jasně stanovit, že přeshraniční koordinační místo může rozhodnout o tom, zda má být zahájen postup směřující k uzavření závazku nebo prohlášení nebo zda již bylo nalezeno řešení jedné či více překážek, které by bylo možné použít. Na druhé straně by mělo být rovněž stanoveno, že členský stát, jehož právní ustanovení mají být použita v jiném členském státě, může toto použití mimo své území odmítnout. Každé rozhodnutí by mělo být odůvodněno a sděleno.
- (18) Toto nařízení by mělo stanovit podrobná pravidla provádění, uplatňování a monitorování závazků a prohlášení, jež mají být uzavřeny a podepsány.
- (19) Provádění závazku, který je přímo použitelný, by mělo zahrnovat použití vnitrostátních ustanovení jiného členského státu. To by mělo znamenat buď změnu právně závazných správních aktů již přijatých v souladu s řádně používaným vnitrostátním právem, nebo v případě, že k tomu dosud nedošlo, přijetí nových správních aktů na základě právních předpisů jiného členského státu. Je-li z několika orgánů každý příslušný ve vztahu k různým aspektům složité právní překážky, měl by být k závazku pro každý z těchto aspektů připojen harmonogram. Respektování zásady subsidiarity, přijetí a předání pozměněných nebo nových správních aktů by se mělo řídit vnitrostátním právem o správních řízeních.
- (20) Provádění prohlášení by mělo sestávat zejména z přípravy a předložení legislativního návrhu na změnu stávajícího vnitrostátního práva nebo odchylku od něj. Po přijetí by tyto změny nebo odchylky měly být zveřejněny a poté také provedeny jako závazky prostřednictvím změny a přijetí právně závazných správních aktů.
- (21) Na základě právně závazných aktů by mělo být monitorováno dodržování povinností a práv subjektů, na které se akty vztahují. Členské státy by měly mít možnost se rozhodnout, zda bude toto monitorování svěřeno orgánům členského státu, který předal své právní ustanovení, jelikož jsou tyto orgány s těmito pravidly lépe seznámeny, nebo zda bude svěřeno orgánům členského státu, kde jsou tato ustanovení

použita, jelikož tyto orgány jsou lépe seznámeny s ostatními částmi právního řádu zavazujících se členských států a s právem, kterým se řídí subjekty, na které se akty vztahují.

- (22) Měla by být vyjasněna ochrana osob s bydlištěm v přeshraničních regionech přímo nebo nepřímo dotčených uplatňováním a monitorováním závazku a pozměněných právních předpisů podle prohlášení, které se cítí být poškozeny jednáním nebo opomenutím v důsledku tohoto uplatňování. Jak v případě závazku, tak prohlášení by se právo sousedního členského státu použilo v zavazujícím se členském státě tak, že by se začlenilo do jeho vlastních právních předpisů, a právní ochrana by tudíž příslušela soudům zavazujících se členských států i tehdy, pokud mají osoby své zákonné bydliště v předávajícím členském státě. Stejná zásada by se měla uplatnit pro opravné prostředky proti členskému státu, jehož správní akt je napaden. U opravných prostředků proti monitorování uplatňování závazku nebo prohlášení by se však měl uplatňovat jiný přístup. Jestliže orgán z předávajícího členského státu souhlasil s tím, že bude monitorovat uplatňování pozměněných právních předpisů zavazujícího se členského státu, a může jednat vůči osobám, které mají bydliště v přeshraniční oblasti, v zastoupení orgánů zavazujícího se členského státu, ale svým vlastním jménem, příslušnými soudy by měly být soudy členského státu, v němž mají tyto osoby své zákonné bydliště. Na druhé straně, pokud příslušný předávající orgán nemůže jednat svým vlastním jménem, ale jménem příslušného zavazujícího se orgánu, příslušnými soudy budou soudy zavazujícího se členského státu bez ohledu na zákonné bydliště osoby.
- (23) Toto nařízení by mělo stanovit pravidla pro jeho provádění, monitorování jeho používání a povinnosti členských států s ohledem na jejich vnitrostátní prováděcí pravidla.
- (24) Aby bylo možné zřídit databázi v souladu s článkem 8, měly by být Komisi uděleny prováděcí pravomoci, pokud jde o stanovení pravidel pro její fungování, ochranu údajů a vzor, který má být použit v případě, že informace o provádění a o použití mechanismu jsou předkládány přeshraničními koordinačními místy. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s poradním postupem podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011²⁸. Z praktických a koordinačních důvodů bude výborem příslušným pro postup přijímání prováděcích aktů „Výbor pro koordinaci evropských strukturálních a investičních fondů“.
- (25) Vnitrostátní prováděcí pravidla mají upřesnit, na které příhraniční regiony daného členského státu se závazek nebo prohlášení vztahuje. Nebude-li uvedena konkrétní hranice, může Komise posoudit, zda si pro ni členský stát zvolil jiný mechanismus.
- (26) Toto nařízení respektuje základní práva a dodržuje zásady uznávané Listinou základních práv Evropské unie, zejména právo na ochranu osobních údajů (článek 8), právo na vzdělání (článek 14), právo svobodné volby povolání a právo pracovat (článek 15), zejména svobodně hledat zaměstnání, pracovat, usadit se nebo poskytovat služby v kterémkoli členském státě, svobodu podnikání (článek 16), přístup k sociálnímu zabezpečení a sociální pomoci (článek 34), přístup ke zdravotní péči (článek 35) a přístup ke službám obecného hospodářského zájmu (článek 36).

²⁸ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (27) Podmínky pro územní spolupráci by měly být vytvořeny v souladu se zásadou subsidiarity zakotvenou v čl. 5 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii. Za účelem řešení právních přeshraničních překážek vyvíjejí členské státy individuální, bilaterální nebo i multilaterální iniciativy. Tyto mechanismy však neexistují ve všech členských státech ani pro všechny hranice daného členského státu. Finanční nástroje (zejména Interreg) a právní nástroje (zejména ESÚS) poskytované na úrovni Unie nepostačují k tomu, aby vyřešily právní přeshraniční překážky v celé Unii. Cílů navrhovaného opatření nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, a to ani na ústřední, ani na regionální a místní úrovni, ale spíše jich, z důvodu rozsahu či účinků navrhovaného opatření, může být lépe dosaženo na úrovni Unie. Je proto zapotřebí, aby zákonodárce Unie přijal další opatření.
- (28) V souladu se zásadou proporcionality uvedenou v čl. 5 odst. 4 SEU by obsah ani forma činnosti Unie neměly překročit rámec toho, co je nezbytné pro dosažení cílů Smluv. Využití zvláštního mechanismu stanoveného podle tohoto nařízení je dobrovolné. Jestliže se členský stát rozhodne, že na konkrétní hranici s jedním či více sousedními členskými státy bude pokračovat v řešení právních překážek v konkrétním přeshraničním regionu v rámci účinného mechanismu, který zavedl na vnitrostátní úrovni nebo který byl formálně či neformálně zaveden spolu s jedním či více sousedními členskými státy, není nutné zvolit mechanismus podle tohoto nařízení. Stejně tak platí, že pokud se členský stát rozhodne, že se na konkrétní hranici s jedním či více sousedními členskými státy zapojí do stávajícího účinného mechanismu, který byl formálně či neformálně zaveden spolu s jedním či více sousedními členskými státy, za předpokladu, že tento mechanismus umožňuje přistoupení, není nutné zvolit mechanismus podle tohoto nařízení. Toto nařízení proto nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení jeho cílů s ohledem na přeshraniční regiony, pro které nemají členské státy zavedeny žádné účinné mechanismy řešení právních překážek,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

Obecná ustanovení

Článek 1 *Předmět*

1. Toto nařízení stanoví mechanismus, který umožní, aby určitý členský stát použil s ohledem na přeshraniční region právní ustanovení jiného členského státu v případě, že by použití právních ustanovení prvně uvedeného členského státu představovalo právní překážku bránící provádění společného projektu (dále jen „mechanismus“).
2. Mechanismus sestává z jednoho z těchto opatření:
 - a) uzavření evropského přeshraničního závazku, který je přímo použitelný,
 - b) uzavření evropského přeshraničního prohlášení, které by vyžadovalo legislativní postup v členském státě.
3. Toto nařízení rovněž stanoví
 - a) organizaci a úkoly přeshraničních koordinačních míst v členských státech;
 - b) koordinační úlohu Komise s ohledem na mechanismus;

- c) právní ochranu osob s bydlištěm v přeshraničním regionu ve vztahu k mechanismu.

Článek 2 **Oblast působnosti**

1. Toto nařízení se použije na přeshraniční regiony definované v čl. 3 bodě 1.
2. Jestliže členský stát sestává z několika územních celků s legislativními pravomocemi, vztahuje se toto nařízení i na tyto územní celky, včetně jejich příslušných orgánů nebo právních ustanovení.

Článek 3 **Definice**

Pro účely tohoto nařízení se použijí tyto definice:

- 1) „přeshraničním regionem“ se rozumí území zahrnující sousední pozemní pohraniční regiony ve dvou nebo více členských státech v regionech na úrovni NUTS 3;
- 2) „společným projektem“ se rozumí jakýkoli prvek infrastruktury s dopadem na daný přeshraniční region nebo jakákoli služba obecného hospodářského zájmu poskytovaná v daném přeshraničním regionu;
- 3) „právním ustanovením“ se rozumí jakékoli právní nebo správní ustanovení, pravidlo nebo správní praxe, které se použijí na společný projekt bez ohledu na to, zda je přijal či provádí orgán zákonodárné nebo výkonné moci;
- 4) „právní překážkou“ se rozumí jakékoli právní ustanovení týkající se plánování, rozvoje, personálního zajištění, financování nebo fungování společného projektu, které brání regionu rozvinout svůj potenciál při přeshraničních interakcích;
- 5) „iniciátorem“ se rozumí aktér, který určí právní překážku a aktivuje mechanismus tím, že předloží iniciační dokument;
- 6) „iniciačním dokumentem“ se rozumí dokument vypracovaný jedním či více iniciátory za účelem aktivace mechanismu;
- 7) „zavazujícím se členským státem“ se rozumí členský stát, na jehož území bude na základě příslušného evropského přeshraničního závazku (dále jen „závazek“) nebo evropského přeshraničního prohlášení (dále jen „prohlášení“) použito jedno či více právních ustanovení předávajícího členského státu, nebo kde bude při absenci vhodného právního ustanovení zavedeno právní řešení *ad hoc*;
- 8) „předávajícím členským státem“ se rozumí členský stát, jehož právní ustanovení se použijí v zavazujícím se členském státě na základě daného závazku nebo prohlášení;
- 9) „příslušným zavazujícím se orgánem“ se rozumí orgán v zavazujícím se členském státě, který má na základě daného závazku pravomoc použít na svém území právní ustanovení předávajícího členského státu nebo se v případě prohlášení zavázat k zahájení nezbytného legislativního postupu, který umožní odchylku od jeho domácích právních ustanovení;
- 10) „příslušným předávajícím orgánem“ se rozumí orgán v předávajícím členském státě, který má pravomoc přijímat právní ustanovení, jež se použijí v zavazujícím se členském státě, nebo má pravomoc k jejich uplatňování na svém vlastním území, nebo má pravomoc v obou případech;

- 11) „oblastí použití“ se rozumí oblast v zavazujícím se členském státě, v níž se použije právní ustanovení předávajícího členského státu nebo právní řešení *ad hoc*.

Článek 4

Možnosti členských států pro řešení právních překážek

1. Členský stát si může zvolit buď mechanismus, nebo stávající způsoby řešení právních překážek, které brání provádění společného projektu v přeshraničních regionech na konkrétní hranici s jedním či více sousedními členskými státy.
2. Členský stát se může rovněž rozhodnout s ohledem na konkrétní hranici s jedním či více sousedními členskými státy, že se připojí ke stávajícímu účinnému způsobu, který formálně či neformálně zavedl jeden či více ze sousedních členských států.
3. Členské státy mohou mechanismus rovněž použít v přeshraničních regionech na námořních hranicích nebo v přeshraničních regionech mezi jedním či více členskými státy a jednou či více třetími zeměmi nebo jednou či více zámořskými zeměmi a územími.
4. Členské státy Komisi informují o jakémkoli rozhodnutí, které bylo přijato podle tohoto článku.

Článek 5

Přeshraniční koordinační místa

1. V případě, že si členský stát zvolí mechanismus, zřídí jedno či více přeshraničních koordinačních míst, k čemuž využije jeden z těchto způsobů:
 - a) určí na vnitrostátní nebo regionální úrovni nebo na obou těchto úrovních přeshraniční koordinační místo jako samostatný orgán;
 - b) ustanoví přeshraniční koordinační místo v rámci stávajícího orgánu nebo subjektu na vnitrostátní nebo regionální úrovni;
 - c) pověří vhodný orgán nebo subjekt dodatečnými úkoly jako vnitrostátní či regionální přeshraniční koordinační místo.
2. Zavazující se členské státy a předávající členské státy rovněž určí:
 - a) zda tím, kdo může uzavřít a podepsat závazek a rozhodnout, že od data vstupu tohoto závazku v platnost dochází k odchýlení od použitelného vnitrostátního práva, je přeshraniční koordinační místo nebo příslušný zavazující se/předávající orgán, nebo
 - b) zda tím, kdo může podepsat prohlášení s formálním uvedením, že příslušný zavazující se orgán učiní vše nutné pro to, aby byly legislativní nebo jiné akty přijaty příslušnými zákonodárnými orgány v daném členském státě v dané lhůtě, je přeshraniční koordinační místo nebo příslušný zavazující se/předávající orgán.
3. Členské státy sdělí Komisi určená přeshraniční koordinační místa do data, od něhož se použije toto nařízení.

Článek 6

Úkoly přeshraničních koordinačních míst

1. Každé přeshraniční koordinační místo plní přinejmenším tyto úkoly:

- a) provádí postup uvedený v člancích 10 a 11;
 - b) koordinuje přípravu, podpis, provádění a monitorování všech závazků a prohlášení týkajících se území jeho členského státu;
 - c) vytváří a udržuje databázi zahrnující všechna přeshraniční koordinační místa týkající se území jeho členského státu;
 - d) spolupracuje s přeshraničními koordinačními místy v sousedním členském státu nebo státech, pokud taková přeshraniční koordinační místa existují, a dále spolupracuje s přeshraničními koordinačními místy v jiných územních celcích svého vlastního či jiného členského státu, které mají legislativní pravomoci;
 - e) spolupracuje s Komisí;
 - f) podporuje Komisi, pokud jde o její databázi týkající se prohlášení a závazků.
2. Každý členský stát nebo každý územní celek, který má legislativní pravomoci v tomto členském státě, se může rozhodnout, že příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu svěří rovněž tyto úkoly:
- a) uzavírat v příslušných případech závazky nebo prohlášení podle čl. 16 odst. 2 a čl. 17 odst. 2;
 - b) na žádost daného iniciátora podporovat tohoto iniciátora mimo jiné tím, že určí příslušný zavazující se orgán v témže členském státě nebo příslušný předávající orgán v jiném členském státě;
 - c) na žádost daného příslušného zavazujícího se orgánu nacházejícího se v jiném členském státě, který nemá vlastní přeshraniční koordinační místo, provádět předběžnou analýzu iniciačního dokumentu;
 - d) monitorovat provádění všech závazků a prohlášení týkajících se území jeho členského státu;
 - e) připomínat příslušnému zavazujícímu se orgánu, aby dodržel lhůty stanovené v daném závazku nebo prohlášení, a požadovat odpověď v dané lhůtě;
 - f) informovat orgán vykonávající dohled nad příslušným zavazujícím se orgánem o nedodržení jakýchkoli lhůt, jež jsou stanoveny v daném závazku nebo prohlášení.
3. Pokud se alespoň jedna z několika právních překážek týká problému legislativní pravomoci na vnitrostátní úrovni, převezme vnitrostátní přeshraniční koordinační místo úkoly stanovené v člancích 9 až 17 a bude je koordinovat s příslušným regionálním přeshraničním koordinačním místem nebo místy v témže členském státě, ledaže se členský stát rozhodl, že úkoly stanovené v člancích 14 až 17 svěří příslušnému zavazujícímu se orgánu na vnitrostátní úrovni.
4. Pokud se žádná z právních překážek netýká problému legislativní pravomoci na vnitrostátní úrovni, převezme příslušné regionální vnitrostátní přeshraniční koordinační místo úkoly stanovené v člancích 9 až 17 a bude je koordinovat s jiným regionálním přeshraničním koordinačním místem nebo místy v týchž členských státech v případech, kdy se společný projekt týká více než jednoho územního celku, ledaže se členský stát rozhodl, že úkoly stanovené v člancích 14 až 17 svěří vnitrostátnímu přeshraničnímu koordinačnímu místu. Dané příslušné regionální přeshraniční koordinační místo informuje vnitrostátní přeshraniční koordinační místo o jakémkoli postupu týkajícím se závazku nebo prohlášení.

Článek 7 **Koordinační úkoly Komise**

1. Komise plní tyto koordinační úkoly:
 - a) spolupracuje s přeshraničními koordinačními místy;
 - b) zveřejňuje a vede aktualizovaný seznam všech vnitrostátních a regionálních přeshraničních koordinačních míst;
 - c) zřídí a udržuje databázi týkající se všech závazků a prohlášení.
2. Komise přijme prováděcí akt, pokud jde o fungování databáze uvedené v odst. 1 písm. c) a vzory, které mají být použity v případě, že jsou informace o provádění a použití mechanismu předkládány přeshraničními koordinačními místy. Tento prováděcí akt se přijme v souladu s poradním postupem uvedeným v čl. 23 odst. 2.

KAPITOLA II **Postup, který se týká uzavírání a podpisu závazku nebo podpisu prohlášení**

Článek 8 **Příprava a předložení iniciačního dokumentu**

1. Iniciátor určí právní překážku s ohledem na plánování, rozvoj, personální zajištění, financování nebo fungování společného projektu.
2. Iniciátorem je jeden z následujících:
 - a) veřejný nebo soukromý subjekt odpovědný za iniciování společného projektu nebo za jeho iniciování i provádění;
 - b) jeden či více místních nebo regionálních orgánů, které se nacházejí v daném přeshraničním regionu nebo které v tomto přeshraničním regionu vykonávají veřejnou moc,
 - c) subjekt s právní subjektivitou nebo bez právní subjektivity zřízený pro účely přeshraniční spolupráce, který se nachází v daném přeshraničním regionu nebo v daném přeshraničním regionu alespoň částečně působí, včetně evropských seskupení pro územní spolupráci podle nařízení (ES) č. 1082/2006, euroregionů, euregií a podobných entit;
 - d) organizace zřízená jménem přeshraničních regionů s cílem prosazovat zájmy přeshraničních území a usnadňovat navazování kontaktů mezi aktéry a sdílení zkušeností, jako je např. Sdružení evropských příhraničních regionů, *Mission Opérationnelle Transfrontalière* nebo Středoevropská služba pro přeshraniční iniciativy, nebo
 - e) několik entit uvedených v bodech a) až d) společně.
3. Iniciátor připraví iniciační dokument, který vypracuje v souladu s článkem 9.
4. Iniciátor předloží iniciační dokument příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu zavazujícího se členského státu a zašle kopii příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu předávajícího členského státu.

Článek 9

Obsah iniciačního dokumentu

1. Iniciační dokument obsahuje přinejmenším tyto prvky:
 - a) popis společného projektu a jeho kontextu, souvisejících právních překážek v zavazujícím se členském státě a rovněž důvod pro řešení právní překážky;
 - b) seznam konkrétních právních ustanovení předávajícího členského státu, která řeší právní překážku, nebo v případě, že žádné vhodné právní ustanovení neexistuje, návrh na právní řešení *ad hoc*;
 - c) odůvodnění týkající se oblasti použití;
 - d) předpokládanou dobu použití nebo, je-li to řádně odůvodněno, neomezené trvání;
 - e) seznam příslušných zavazujících se orgánů;
 - f) seznam příslušných předávajících orgánů.
2. Oblast použití bude omezena na minimum nutné pro účinné provádění společného projektu.

Článek 10

Předběžná analýza iniciačního dokumentu zavazujícím se členským státem

1. Analýzu iniciačního dokumentu provede příslušné přeshraniční koordinační místo. Spolupracuje se všemi příslušnými zavazujícími se orgány a s vnitrostátními nebo případně jinými regionálními přeshraničními koordinačními místy v zavazujícím se členském státě a s vnitrostátním přeshraničním koordinačním místem v předávajícím členském státě.
2. Příslušné přeshraniční koordinační místo do tří měsíců po obdržení iniciačního dokumentu přijme jedno či více z těchto opatření, která se písemně sdělí iniciátorovi:
 - a) informuje iniciátora, že iniciační dokument byl připraven v souladu s článkem 9, a je tedy přípustný;
 - b) požádá v případě potřeby o předložení revidovaného iniciačního dokumentu nebo dodatečných specifických informací s uvedením, proč a v čem není iniciační dokument považován za dostatečný;
 - c) informuje iniciátora o svém posouzení, podle kterého neexistuje žádná právní překážka, přičemž uvede příslušné důvody a rovněž odkáže na opravné prostředky, které lze podat proti tomuto rozhodnutí podle práva zavazujícího se členského státu;
 - d) informuje iniciátora o svém posouzení, podle kterého právní překážku představuje jeden z případů uvedených v čl. 12 odst. 4, a popíše závazek příslušného zavazujícího se orgánu, pokud jde o změnu nebo úpravu uvedené právní překážky;
 - e) informuje iniciátora o svém posouzení, podle kterého právní překážku představuje jeden z případů uvedených čl. 12 odst. 4, přičemž uvede své důvody pro zamítnutí změny nebo úpravy právní překážky a odkáže na opravné prostředky, které lze podat tomuto rozhodnutí podle práva zavazujícího se členského státu;

- f) zaváže se vůči iniciátorovi, že najde řešení právní překážky nebo překážek do šesti měsíců, a to buď podpisem závazku s přeshraničním koordinačním místem předávajícího členského státu nebo s příslušným předávajícím orgánem určeným předávajícím členským státem, nebo navržením právního řešení *ad hoc* v právním rámci zavazujícího se členského státu.
3. V řádně odůvodněných případech může příslušný zavazující se orgán jednou prodloužit lhůtu uvedenou v odst. 2 písm. f), a to nejvýše o šest měsíců, a příslušně o tom informuje iniciátora a předávající členský stát s písemným odůvodněním.

Článek 11

Předběžná analýza iniciačního dokumentu předávajícím členským státem

Po obdržení iniciačního dokumentu provede příslušné přeshraniční koordinační místo předávajícího členského státu rovněž úkony uvedené v čl. 10 odst. 2 a může zaslat svou předběžnou reakci příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu zavazujícího se členského státu.

Článek 12

Následné činnosti po předběžné analýze iniciačního dokumentu

1. Pokud příslušné přeshraniční koordinační místo zavazujícího se členského státu požádá o revidovaný iniciační dokument nebo dodatečné specifické informace, provede analýzu revidovaného dokumentu nebo dodatečných specifických informací, případně obojího a do tří měsíců po jejich obdržení přijme taková opatření jako v případě, že by byl iniciační dokument předkládán poprvé.
2. Jestliže se příslušné přeshraniční koordinační místo zavazujícího se členského státu domnívá, že revidovaný iniciační dokument není stále vyhotoven v souladu s článkem 10 nebo že dodatečné specifické informace stále nejsou dostačující, do tří měsíců po obdržení revidovaného iniciačního dokumentu informuje písemně iniciátora o svém rozhodnutí postup ukončit. Toto rozhodnutí musí být řádně odůvodněno.
3. V případě, že analýza příslušného přeshraničního koordinačního místa zavazujícího se členského státu nebo příslušného zavazujícího se orgánu dojde k závěru, že se právní překážka popsaná v iniciačním dokumentu zakládá na nesprávném pochopení nebo nesprávném výkladu příslušných právních předpisů nebo na nedostatku informací o příslušných právních předpisech, ukončí se postup informováním iniciátora o tom, že z posouzení vyplývá, že neexistuje žádná právní překážka.
4. V případě, že právní překážku představuje jen správní ustanovení, pravidlo nebo správní praxe zavazujícího se členského státu nebo správní ustanovení, pravidlo či správní praxe, které jsou jasně odlišeny od ustanovení přijatého podle legislativního postupu, a je tedy možné je změnit nebo upravit bez legislativního postupu, příslušný zavazující se orgán iniciátora písemně informuje do osmi měsíců o tom, zda je či není ochoten provést změny nebo úpravy příslušného správního ustanovení, pravidla nebo správní praxe.
5. V řádně odůvodněných případech může příslušný zavazující se orgán jednou prodloužit lhůtu uvedenou v odstavci 4, a to nejvýše o osm měsíců, a příslušně o tom informuje iniciátora a předávající členský stát s písemným odůvodněním.

Článek 13

Příprava návrhu závazku nebo prohlášení

Návrh závazku nebo návrh prohlášení vypracuje v souladu s článkem 14 přeshraniční koordinační místo nebo příslušný zavazující se orgán zavazujícího se členského státu na základě iniciačního dokumentu.

Článek 14

Obsah návrhu závazku a návrhu prohlášení

1. Návrh závazku obsahuje přinejmenším tyto prvky:
 - a) popis společného projektu a jeho kontextu, souvisejících právních překážek a rovněž důvod pro řešení právní překážky;
 - b) seznam konkrétních právních ustanovení, která představují právní překážku a která se tudíž na společný projekt nepoužijí;
 - c) oblast použití;
 - d) doba použití a její odůvodnění;
 - e) příslušný zavazující se orgán nebo orgány;
 - f) konkrétní právní ustanovení předávajícího členského státu, které se použije na společný projekt;
 - g) návrh právního řešení ad hoc v případě, že v právním rámci předávajícího členského státu neexistuje žádné vhodné právní ustanovení;
 - h) příslušný předávající orgán nebo orgány;
 - i) orgán nebo orgány zavazujícího se členského státu, které jsou příslušné pro provádění i monitorování;
 - j) orgán nebo orgány předávajícího členského státu, kterým má být na základě návrhu svěřeno společné provádění i monitorování;
 - k) datum jeho vstupu v platnost.

Datem vstupu v platnost uvedeným v písmenu k) je buď den, kdy poslední ze dvou přeshraničních koordinačních míst nebo příslušných orgánů připojí svůj podpis, nebo kdy je o tom vyrozuměn iniciátor.
2. Kromě prvků uvedených v odstavci 1 se v návrhu závazku uvede i datum použití, jež může být
 - a) stanoveno na tentýž den jako jeho vstup v platnost;
 - b) stanoveno se zpětným účinkem;
 - c) odloženo na datum v budoucnosti.
3. Návrh prohlášení zahrnuje kromě prvků uvedených v odstavci 1 formální prohlášení o lhůtě či lhůtách, do kdy každý příslušný zavazující se orgán předloží formální návrh příslušnému zákonodárnému orgánu s cílem provést příslušnou změnu vnitrostátních právních ustanovení.

Datum uvedené v prvním pododstavci nesmí být pozdější než 12 měsíců po uzavření prohlášení.

Článek 15

Předání návrhu závazku nebo návrhu prohlášení

1. Jestliže příslušný zavazující se orgán připravil návrh závazku nebo návrh prohlášení, předá tento návrh příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu zavazujícího se členského státu:
 - a) nejvýše do tří měsíců po předání informací podle čl. 10 odst. 2 nebo čl. 12 odst. 1 a 2;
 - b) nejvýše do osmi měsíců podle čl. 12 odst. 4 odst. 5.
2. Jestliže příslušné přeshraniční koordinační místo zavazujícího se členského státu připravilo návrh závazku nebo návrh prohlášení nebo jestliže je obdrželo od příslušného zavazujícího se orgánu, předá tento návrh příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu předávajícího členského státu ve lhůtách uvedených v odst. 1 písm. a) nebo b).
3. V obou případech je zaslána rovněž kopie pro informaci iniciátorovi.

Článek 16

Úkoly předávajícího členského státu při uzavírání a podpisu závazku nebo při podpisu prohlášení

1. Příslušné přeshraniční koordinační místo předávajícího členského státu přezkoumá návrh závazku nebo návrh prohlášení obdrženého podle článku 15, a nejpozději do tří měsíců po obdržení tohoto návrhu a po konzultaci s příslušnými předávajícími orgány přijme jedno či více z těchto opatření:
 - a) schválí návrh závazku nebo návrh prohlášení, podepíše dvě vyhotovení a zašle jedno zpět příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu zavazujícího se členského státu;
 - b) schválí návrh závazku nebo návrh prohlášení po opravě nebo doplnění informací uvedených v čl. 14 odst. 1 písm. f) a h), podepíše dvě vyhotovení revidovaného návrhu závazku nebo návrhu prohlášení a zašle jedno zpět příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu zavazujícího se členského státu;
 - c) odmítne podepsat návrh závazku nebo návrh prohlášení a předá podrobné odůvodnění příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu zavazujícího se členského státu;
 - d) odmítne podepsat návrh závazku nebo návrh prohlášení a zašle zpět pozměněný návrh, pokud jde o informace uvedené v čl. 14 odst. 1 písm. c), d) a případně písm. g) a v případě návrhu závazku rovněž informace uvedené v čl. 14 odst. 2, s odůvodněním změn příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu zavazujícího se členského státu;
2. V členských státech, ve kterých závazek nebo prohlášení podepisuje příslušný předávající orgán, zašle příslušné přeshraniční koordinační místo předávajícího členského státu v souladu s odst. 1 písm. a) a b) obě vyhotovení podepsaná příslušným předávajícím orgánem.
3. Pokud předávající členský stát v souladu s odst. 1 písm. a) nebo b) souhlasí s podpisem závazku nebo prohlášení, rovněž výslovně potvrdí, že příslušný orgán nebo orgány, kterým má být na základě návrhu svěřeno společné provádění i

monitorování závazku nebo prohlášení podle čl. 14 odst. 1 písm. j), převezmou úkoly, jež mají být provedeny v oblasti použití, nebo to výslovně odmítne.

Článek 17

Úkoly zavazujícího se členského státu při uzavírání a podpisu závazku nebo při podpisu prohlášení

1. Příslušné přeshraniční koordinační místo zavazujícího se členského státu přezkoumá odpověď předanou příslušným přeshraničním koordinačním místem předávajícího členského státu a nejpozději do jednoho měsíce po jejím obdržení učiní jedno či více z těchto opatření, která se písemně sdělí příslušnému předávajícímu orgánu:
 - a) v případě odst. 2 písm. a) finalizuje závazek nebo prohlášení, podepíše dvě vyhotovení a zašle jedno zpět příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu předávajícího členského státu k podpisu;
 - b) v případě odst. 2 písm. b) změní závazek nebo prohlášení s ohledem na informace v návrhu závazku nebo návrhu prohlášení v souladu s čl. 14 odst. 1 písm. f) a h), finalizuje závazek nebo prohlášení, podepíše dvě vyhotovení a zašle jedno zpět příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu předávajícího členského státu k podpisu;
 - c) v případě odst. 2 písm. c) informuje iniciátora a Komisi a připojí odůvodnění uvedené příslušným předávajícím orgánem;
 - d) v případě odst. 2 písm. d) posoudí změny a buď postupuje v souladu s písmenem b) tohoto odstavce, nebo znovu zahájí druhý postup podle článku 9, přičemž uvede, proč příslušný zavazující se orgán nemůže některé nebo všechny změny přijmout.
2. Po obdržení závazku nebo prohlášení, rovněž podepsaných příslušným přeshraničním koordinačním místem nebo příslušným předávajícím orgánem v případech uvedených v odst. 1 písm. a) nebo b), nebo pokud příslušné přeshraniční koordinační místo předávajícího členského státu kladně reagovalo na druhý postup uvedený v odst. 1 písm. d), příslušné přeshraniční koordinační místo zavazujícího se členského státu:
 - a) předá finalizovaný závazek nebo prohlášení iniciátorovi;
 - b) předá druhé vyhotovení příslušnému přeshraničnímu koordinačnímu místu předávajícího členského státu;
 - c) zašle kopii všem příslušným zavazujícím se orgánům;
 - d) zašle kopii koordinačnímu místu na úrovni EU a
 - e) požádá příslušný útvar v zavazujícím se členském státě odpovědný za úřední publikace, aby závazek nebo prohlášení zveřejnil.

KAPITOLA III

Provádění a monitorování závazků a prohlášení

Článek 18

Provádění závazku

1. K informacím uvedeným v čl. 17 odst. 2 písm. c) a zasláným všem dotčeným příslušným zavazujícím se orgánům se přiloží harmonogram, podle něhož všechny tyto orgány případně pozmění správní akt přijatý podle platného práva, které se vztahuje na společný projekt, a přijmou správní akt, který je zapotřebí pro uplatnění závazku na společný projekt, aby se na něj mohlo použít právní ustanovení předávajícího členského státu nebo právní řešení ad hoc.
2. Kopie harmonogramu bude zaslána vnitrostátnímu a případně regionálnímu přeshraničnímu koordinačnímu místu zavazujícího se členského státu.
3. Správní akt uvedený v odstavci 1 se přijme a oznámí iniciátorovi, zejména veřejnému nebo soukromému subjektu odpovědnému za iniciování společného projektu nebo za jeho iniciování i provádění, v souladu s vnitrostátním právem, které se na tyto správní akty použije.
4. Po přijetí všech správních aktů týkajících se daného společného projektu informuje přeshraniční koordinační místo zavazujícího se členského státu přeshraniční koordinační místo předávajícího členského státu a koordinační místo na úrovni EU.
5. Přeshraniční koordinační místo předávajícího členského státu případně informuje příslušné předávající orgány.

Článek 19

Provádění prohlášení

1. Každý příslušný zavazující se orgán uvedený v prohlášení podle čl. 14 odst. 3 předloží do příslušného data, které je stanoveno v podepsaném prohlášení, formální návrh příslušnému zákonodárnému orgánu, aby příslušně pozměnil vnitrostátní právní ustanovení.
2. V případě, že příslušné datum, které je stanoveno v podepsaném prohlášení, nelze dodržet, zejména s ohledem na nadcházející volby do příslušného zákonodárného orgánu, informuje o tom příslušný zavazující se orgán písemně iniciátora a rovněž příslušné přeshraniční koordinační místo zavazujícího se i předávajícího členského státu.
3. Po předložení formálního návrhu příslušnému zákonodárnému orgánu informuje příslušný zavazující se orgán písemně iniciátora a příslušné přeshraniční koordinační místo zavazujícího se i předávajícího členského státu o monitorování prováděném v příslušném zákonodárném orgánu, a to každých šest měsíců po datu formálního předložení.
4. Po vstupu pozměňujícího legislativního aktu v platnost či po jeho zveřejnění v Úředním věstníku nebo v obou těchto případech pozmění každý příslušný zavazující se orgán správní akt přijatý podle platného vnitrostátního práva týkajícího se společného projektu a přijme správní akt, který je zapotřebí pro použití pozměněných právních ustanovení na společný projekt.

5. Správní akt uvedený v odstavci 4 se přijme a oznámí iniciátorovi, zejména pokud je jím veřejný nebo soukromý subjekt odpovědný za iniciování společného projektu nebo za jeho iniciování i provádění, v souladu s vnitrostátním právem, které se na tyto správní akty použije.
6. Po přijetí všech správních aktů týkajících se daného společného projektu informuje přeshraniční koordinační místo zavazujícího se členského státu přeshraniční koordinační místo předávajícího členského státu a koordinační místo na úrovni EU.
7. Přeshraniční koordinační místo předávajícího členského státu případně informuje příslušné předávající orgány.

Článek 20

Monitorování závazků a prohlášení

1. Na základě správních aktů uvedených v čl. 18 odst. 1 a v čl. 19 odst. 4 rozhodnou zavazující se a předávající členské státy, zda se monitorováním uplatňování závazku nebo pozměněných vnitrostátních předpisů podle prohlášení pověří orgány předávajícího členského státu, zejména vzhledem k jejich odborným zkušenostem s předávanými právními ustanoveními, nebo orgány zavazujícího se členského státu.
2. Jsou-li monitorováním uplatňování předaných právních ustanovení pověřeny orgány předávajícího členského státu, rozhodne zavazující se členský stát po dohodě s předávajícími členskými státy, zda orgány předávajícího členského státu jednájí s adresáty monitorovacích úkolů v zastoupení a jménem orgánů zavazujícího se členského státu, nebo v zastoupení, ale vlastním jménem.

KAPITOLA IV

Právní ochrana proti uplatňování a monitorování závazků a prohlášení

Článek 21

Právní ochrana proti uplatňování závazků nebo prohlášení

1. Každá osoba s bydlištěm na území, na něž se vztahuje závazek nebo prohlášení, nebo která, ač nemá bydliště na tomto území, je uživatelem služby obecného hospodářského zájmu poskytované na tomto území (dále jen „osoba s bydlištěm v přeshraničním regionu“), a jež se cítí být poškozena jednáním nebo opomenutím, pokud jde o použití právního ustanovení předávajícího členského státu podle závazku nebo prohlášení, je oprávněna usilovat o právní nápravu u soudů zavazujícího se členského státu.
2. Příslušnými soudy pro podání opravných prostředků proti správním aktům přijatým podle čl. 18 odst. 3 a čl. 19 odst. 5 jsou výlučně soudy členského státu, jehož orgány správní akt vydaly.
3. Žádné ustanovení v tomto nařízení nebrání osobám uplatňovat jejich vnitrostátní ústavní práva na podání opravných prostředků proti orgánům, které jsou stranami závazku, pokud jde o:
 - a) správní rozhodnutí týkající se činností prováděných v souladu se závazkem;
 - b) přístup ke službám v jejich vlastním jazyce a

- c) přístup k informacím.

Pro tyto případy jsou příslušné soudy členského státu, podle jehož ústavy vznikají práva na podání opravného prostředku.

Článek 22

Právní ochrana proti monitorování závazků nebo prohlášení

1. Jestliže příslušný předávající orgán souhlasil s monitorováním použití právních ustanovení předávajícího členského státu v příslušné oblasti a může jednat svým vlastním jménem vůči osobám s bydlištěm v přeshraničním regionu zavazujícího se členského státu, jsou příslušnými soudy pro podání opravných prostředků proti jednání či opomenutí tohoto orgánu soudy členského státu, v němž mají tyto osoby své zákonné bydliště.
2. Jestliže příslušný předávající orgán souhlasil s monitorováním použití právních předpisů zavazujícího se členského státu na území zavazujícího se členského státu, ale nemůže jednat svým vlastním jménem vůči osobám s bydlištěm v přeshraničním regionu, jsou příslušnými soudy pro podání právních prostředků proti jednání či opomenutí tohoto orgánu pouze soudy zavazujícího se členského státu, a to i s ohledem na osoby, které mají své zákonné bydliště v předávajícím členském státě.

KAPITOLA V

Závěrečná ustanovení

Článek 23

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Výbor pro koordinaci evropských strukturálních a investičních fondů zřízený podle čl. 108 odst. 1 nařízení (EU) č. [nové nařízení o společných ustanoveních]. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavce, použije se článek 4 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 24

Prováděcí ustanovení v členských státech

1. Členské státy přijmou vhodná ustanovení k zajištění účinného uplatňování tohoto nařízení.
2. Do data, od něhož se použije toto nařízení, sdělí členské státy Komisi ustanovení, jež byla přijata na základě odstavce 1.
3. Komise informace obdržené od členských států zveřejní.

Článek 25

Podávání zpráv

Do dd/mm/rrrr [tj. 1. dne měsíce následujícího po vstupu tohoto nařízení v platnost + pět let; vyplní Úřad pro publikace] Komise předloží Evropskému parlamentu, Radě a Výboru regionů zprávu posuzující uplatňování tohoto nařízení na základě ukazatelů jeho účinnosti, efektivity, relevance evropské přidané hodnoty a prostoru pro zjednodušení

Článek 26
Vstup v platnost a použitelnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se od [1. dne měsíce následujícího po vstupu tohoto nařízení v platnost + jeden rok; vyplní Úřad pro publikace].

Článek 24 se však použije od [1. dne měsíce následujícího po vstupu tohoto nařízení v platnost; vyplní Úřad pro publikace].

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne

Za Evropský parlament
předseda

Za Radu
předseda/předsedkyně